

Отже, страхування в сфері авіації є дуже складним процесом за своєю структурою, а його реалізація вимагає від суб'єкта страхування відповідального підходу.

Література

1. Повітряний кодекс України від 19.05.2011 р. № 3393-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 48-49. – Ст. 536.
2. Про страхування: Закон України від 7 березня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 18. – Ст. 78.
3. Страхування: підручник / кер. авт. кол. і наук. ред. С. С. Осадець. – Вид. 2-ге, перероб. і доп. – К.: КНЕУ, 2002. – 599 с.
4. Мезіна О. Є. Страхування авіаційних ризиків: автореф. дис. ... канд. екон. наук: 08.00.08 / О. Є. Мезона. – К., 2014. – 20 с.
5. Мезіна О. Є. Страхування авіаційних ризиків в Україні: тенденції та перспективи розвитку / О. Є. Мезіна // Ефективна економіка. – 2013. – № 3. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.economy.nayka.com.ua>.

УДК 347.82 (043)

Комарніцький В. І., студент,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Троцюк Н. В., старший викладач

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ У ГАЛУЗІ ЦИВІЛЬНОЇ АВІАЦІЇ

Авіаційний транспорт - це усі види підприємств, організацій та установ, діяльність яких спрямована на створення умов та використання повітряного простору людиною за допомогою повітряних суден.

Відповідно до ст. 32 ЗУ «Про транспорт», до складу авіаційного транспорту входять підприємства повітряного транспорту, що здійснюють перевезення пасажирів і вантажів, аерофотозйомки, сільськогосподарські роботи, а також аеропорти, аеродроми, аероклуби, транспортні засоби, системи управління повітряним рухом, навчальні заклади, ремонтні заводи цивільної авіації та інші підприємства, установи та організації незалежно від форм власності, що забезпечують роботу авіаційного транспорту [1].

Діяльність у сфері авіаційних перевезень пасажирів, вантажу здійснюють різні державні, приватні підприємства та організації, товариства і громадяни. До управлінських об'єктів в сфері авіаційного транспорту відносяться: аеропорти та інша наземна інфраструктура, служба аеронавігації – обслуговування повітряних суден в повітряному просторі України, авіакомпанії (експлуатанти), екіпажі повітряних суден.

Особливості створення та діяльності суб'єктів у сфері авіаційного транспорту в Україні визначають Повітряний кодекс України, Господарський кодекс України, Цивільний кодекс України, Закон України «Про господарські товариства», інші нормативно-правові акти.

Варто зазначити, що головним регулюючим документом для світової авіації є Чикагська Конвенція, що прийнята державами – засновниками ICAO – International Civil Aviation Organization (Міжнародна організація цивільної авіації) ще в грудні 1944 року. Вона встановлює принципи діяльності авіаційних влад кожної країни-учасниці, принципи діяльності авіакомпаній, аеропортів, всіх учасників ринку авіап перевезень [2].

Щодо головного документу, який регулює правовідносини у сфері повітряних перевезень в Україні, то ним виступає – Повітряний кодекс України (далі – ПК України). Він в свою чергу, регулює діяльність користувачів повітряного простору України з метою задоволення інтересів України та її громадян, гарантування безпеки авіації – всіх видів підприємств, організацій та установ, діяльність котрих спрямована на створення умов і використання повітряного простору людиною за допомогою повітряних суден.

Дія ПК України поширюється на всіх користувачів повітряного простору України в частині, яка їх стосується, і за її межами у випадку, коли закони країни перебування користувача не передбачають іншого [3].

Діяльність авіаційного транспорту відрізняється чи не в найбільшому застосуванні єдиних міжнародних вимог, процеси правового регулювання одночасно відбуваються як на міжнародному, так і на національному рівнях. І тому, головний їх напрямок роботи направлений на адаптацію національних нормативно-правових актів до європейських стандартів, який в свою чергу проходить дуже повільними темпами, адже ситуація, яка склалася з нормативно-правовим забезпеченням діяльності авіаційних підприємств в Україні, значно впливає на рівень забезпечення безпеки польотів, який і так є не досить високим.

Відповідно до ст. 89 ПК України, за протиправні дії всі юридичні і фізичні особи, діяльність яких пов'язана з використанням повітряного простору України, розробкою, виготовленням, ремонтом та експлуатацією авіаційної техніки, здійсненням господарської і комерційної діяльності, обслуговуванням повітряного руху, забезпеченням безпеки авіації України, а також її управлінням і наглядом, несуть відповідальність, передбачену чинним законодавством України [3]. Різний ступінь суспільної небезпеки правопорушень слугує основою для: 1) дисциплінарної; 2) адміністративної; 3) кримінальної відповідальності. Ступінь покарання, насамперед залежить від вчинку персоналу. Зазвичай в цивільній авіації України поширена дисциплінарна відповідальність.

Тому варто зазначити, що потрібно приділяти велику увагу саме професійній підготовці персоналу, забезпечувати належним чином

організацію та виконання польотів, льотну придатність повітряних суден. Передусім, це встановлення норм і правил на рівні сучасних вимог Міжнародної організації цивільної авіації.

Враховуючи задекларований курс України на інтеграцію до Європейського Союзу, також пріоритетним повинно стати впровадження заходів по адаптації нормативно-правової бази авіаційного транспорту України до відповідності стандартам ЄС. Важливим елементом в даному напрямку повинен бути людський фактор, який прагне до вдосконалення поставлених цілей з метою забезпечення безпеки цивільної авіації в Україні.

Література

1. Про транспорт: Закон України від 10.11.1994 № 232/94-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 2015. – № 23. – Ст. 158.
2. Конвенція про міжнародну цивільну авіацію 1944 р.: ІКАО; Конвенція, Поправки, Міжнародний документ від 07.12.1944 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_038.
3. Повітряний кодекс України: станом на 19 травня 2011 року № 3393-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 20-21. – Ст. 712.

УДК 327.3:629.73(043.2)

Кравченко Д. О., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Кметик Х. В., к.ю.н., доцент

МІЖНАРОДНА ОРГАНІЗАЦІЯ ЦИВІЛЬНОЇ АВІАЦІЇ

Міжнародна організація цивільної авіації (ІКАО) є установою ООН, що встановлює міжнародні норми та стандарти цивільної авіації та регулює і координує її розвиток з метою підвищення безпеки та ефективності. Вона була створена в 1944 р. на основі Конвенції про міжнародну цивільну авіацію. До цієї організації входять майже всі держави світу. Вона отримала статус спеціалізованої установи ООН. З 1947 р. ІКАО веде дослідження й удосконалення стандартів, правил, регламентів щодо забезпечення безпеки і впорядкованого розвитку цивільної авіації, надійності і економічності повітряно-транспортних сполучень [1, с. 25].

Головною метою ІКАО є забезпечення безпечного, упорядкованого розвитку міжнародної цивільної авіації у світі, інші аспекти організації та координації міжнародного співробітництва з питань цивільної авіації, у тому числі міжнародних перевезень [2, с. 31]. Згідно з правилами ІКАО міжнародний повітряний простір поділено на райони польотної інформації